

mæssigt paa et eller andet Sted i Loven at gjøre en udtrykkelig Bemærkning derom.

Ordnungen af Forundersøgelsen hører til de Partier, hvorved jeg ligesom den ærede Rigsbogsmand for Holbek Amts femte Valgkreds har fundet mig særdeles tilfredsstillet; dette gjælder navnlig, forsaavidt Udførelsen af Politivirkomheden angaaer og den hele Stilling, som er tilbeelt Dommeren ved Ledelsen af Retssforhandlingerne. Med den ærede Rigsbogsmand for Præstø Amts sjette Valgkreds, maa jeg derhos udtale, at det forekommer mig, at den Maade, hvorpaa § 92 har ordnet Sagen med Hensyn til Afgangen til at stille Spørgsmaal til den Sigtede, er meget heldig; det forekommer mig, at det vilde være unaturligt og skadeligt, om der ikke kunde rettes saadanne Spørgsmaal, som der omhandles, til den Sigtede, men at man paa den anden Side med Rette har undgaaet Alt, hvad der med Føie kunde betegnes som virkelig Inkvistition. — I Anledning af §§ 109 og 114, som handle om Hunsundersøgelse og Beslaglæggelse af Breve og Papirer, reiste den ærede Rigsbogsmand for Præstø Amts sjette Valgkreds nogen Tvivl om, hvorvidt de maatte være stemmende med Grundloven. Det forekommer mig, at min ærede Ven, Rigsbogsmanden for Holbek Amts femte Valgkreds, ikke rigtig har forstaaet den Tvivl, som den ærede Rigsbogsmand for Præstø Amts sjette Valgkreds i denne Henseende opkastede; Tvivlen var nemlig ikke den, om Grundlovens Bestemmelse henviste kun til de gjældende eller tillige til fremtidige Lovbestemmelser, men Tvivlen var formentlig den, om ikke Grundloven ubelukkende havde tænkt paa særlige Lovbestemmelser, saaledes at almindelige Love ikke skulde kunne hjemle Undtagelse fra Grundlovens Regel, navnlig ikke Undtagelser i saa almindelige Udtryk som de, der findes i §§ 109 og 114. Jeg vil ikke gaac dybere ind paa dette Spørgsmaal, men det forekommer mig, at den Regel, som her er givet i § 109, ikke blot stemmer med, hvad Forholdenes virkelige Krav medfører, men at den er ligefrem uundgaaelig nødvendig, saa at, om man end ikke indfattede den i Loven, vilde man dog i det praktiske Liv komme til at gjøre noget lignende som det, der staaer i § 109. —

Hvad det derimod efter min Mening kommer an paa, det er, at værne om, at Misbrug af denne Undtagelse ikke findes Sted, og hvad jeg derfor savner i Udkastet med Hensyn til disse Paragrafer, det er Regler for, hvorledes Tilfælde, i hvilke en Hunsundersøgelse uden en Dommers Kjendelse er stæet under formeentlig paatrængende Omstændigheder, senere kunne og skulle blive bragte under retslig Prøvelse og Baaafkjendelse; jeg har idetmindste ikke fundet nogen Bestemmelse om, hvorledes det senere skal blive godkjendt, at Politivirkomheden har tilladt sig at foretage en Undersøgelse uden Kjendelse.

Med Hensyn til 4de Kapitel, der omhandler Forberedelsen til Hovedforhandlingen for Nævningeretten, efterat Anklage er bestemt, skal jeg kun fremsføre den Bemærkning, at det maaskee kunde være hensigtsmæssigt at give nogle nærmere Regler med Hensyn til Strævningsmaterien; mine Bemærkninger derom skal jeg imidlertid saameget mindre fremsføre nu, som de ikke egne sig til at komme frem ved denne første Behandling, hvor Stoffet er stort og rigt nok iforveien. — Hvad Hovedforhandlingen for Nævningeretterne angaaer, maa jeg, som det er stæet fra alle Sider, udtale min Anerkjendelse af Udkastet. Der blev af den ærede Rigsbogsmand for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds (Liese), hvis jeg forstod ham ret, udtalt nogen Frygt for, at den Sigtede skulde blive noget mindre heldigt stillet efter den Maade, hvorpaa Udkastet har ordnet Vidnernes Afhøring, navnlig under det saakaldte Krydsforhør. Jeg maa tilstaae, at det ikke er mig rigtig klart, hvad den ærede Taler egentlig har meent dermed. Den Examination, hvorom der er Tale, angaaer jo kun Afhørelsen af Vidnerne, og først efterat Vidnerne ere afhørte, skal det Spørgsmaal rettes til den Sigtede, jeg formoder af Dommeren, om han har Noget at bemærke til det Fremkomne. Skulde Noget være udsat for ilde Medfart, saa vilde det ikke være den Sigtede, men Vidnerne; men jeg antager, at det vil høre til de Pligter, som Førstedommerne i Nævningeretterne ville lade sig det være magtpaaliggende at varetage, at Vidnerne afhørelsen stæer paa den rette Maade saaledes, at Vidnerne ikke udsættes for nærgaaende Spørgs-